

संगमयुग- आनन्दको दृश्यहरूको युग

आज बापदादा आफ्ना साना ठूला बेफिक्र बादशाहरूलाई देखिरहनु भएको छ। संगमयुगमा नै यति ठूलो बादशाहरूको सभा लाग्छ। कुनै पनि युगमा यति धेरै बादशाहहरूको सभा हुँदैन। यतिबेला नै बेफिक्र बादशाहरूको सभा भन वा स्वराज्य सभा भन, सबै देखिरहेका छौ। साना ठूला सबैले यही जान्दछन् र मानेर चल्छन्- हामी सबै यस शरीरको मालिक शुद्ध आत्मा हौं। आत्मा को भयो? मालिक! स्वराज्य अधिकारी! सानोमा सानो बच्चाले पनि यही मान्छन्- म बादशाह हुँ। त्यसैले बादशाहहरूका वा स्वराज्यको सभा कति विशाल भयो! र बादशाहहरूका बादशाह वा राजाहरूका पनि राजा बनाउनेवाला- वर्तमानका राजा सो भविष्यको राजा, यस्ता राजाहरूलाई देखेर वा सर्व बेफिक्र बादशाहरूलाई देखेर कति हर्षित हुनुहुन्छ, सारा कल्पमा यस्तो पिता कोही होला जसको लाखौं बच्चा बादशाह होस्। कसैसँग पनि सोधेमा के भन्छन्? एकदमै सानो बच्चाले पनि भन्छ- ‘म लक्ष्मी-नारायण बन्दछु।’ सबै बच्चाले यस्तो सम्झन्छौ नि! पितालाई यस्तो बच्चाहरू माथि कति गौरव होला! तिमीहरू सबैलाई पनि यो ईश्वरीय नशा छ- हामी पनि राज परिवारका हौं। राज्यवंशी हौं? आज बापदादा एक-एक बच्चालाई देखिरहनु भएको थियो। बाबाका कति भाग्यवान बच्चा हुन्! हरेक बच्चा भाग्यवान हुन्। साथ-साथ समयको पनि सहयोग छ किनकि यो संगमयुग जति छोटो युग छ उति नै विशेषताहरूले भरिएको युग हो। जे संगमयुगमा प्राप्तिहरू छन्, ती अरू कुनै युगमा हुन सक्दैन। संगमयुग हो नै मौजहरूका दृश्यहरूका युग। मौज नै मौज छ नि! खाँदा पनि बाबाको साथ मौजमा खाऊ। हिँड्दा पनि भाग्यविधाता बाबाको साथ हात दिंदै हिँड। ज्ञान-अमृत पिउँदा पनि ज्ञान दाता बाबाको साथ-साथ पिऊ। कर्म गर्दा पनि गराउनेवाला बाबाको साथ निमित्त गर्नेवाला सम्झेर गर। सुत्दा पनि यादको गोदीमा सुत। उठ्दा पनि भगवान् सँग कुराकानी गर। सारा दिनचर्या बाबा र तिमी। बाप हुनुहुन्छ भने पाप हुँदैन। तब के होला! मौज नै मौज होला नि! बापदादाले देखिरहनु भएको थियो सबै बच्चाहरू मौजमा रहन्छन्। यो सानो जन्म लिएकै हो मौज मनाउनको लागि। खाऊ, पिऊ यादको मौजमा रहने गर। यस अलौकिक जन्मको धर्म अर्थात् धारणा “मौज” मा रहनु हो। दिव्य कर्म सेवाको मौजमा रहनु हो। जन्मको लक्ष्य नै हो मौजहरूमा रहनु र सारा विश्वलाई सर्व मौजले सम्पन्न दुनियाँ बनाउनु। बिहान देखि रातिसम्म मौजहरूको संसारमा रहन्छौ नि! बेफिक्र बादशाह भएर दिनरात बिताउँछौ हैन! त्यसैले सुन्यौ आज वतनमा के देखें! बेफिक्र बादशाहहरूको सभा। हरेक बादशाह आफ्नो यादको मौजमा बाबाको दिलतख्तनशीन स्मृतिको तिलकधारी थिए। अच्छा- आज त मिल्ने दिन हो त्यसैले आफ्ना बादशाहरू सँग मिल्न आएको हुँ। अच्छा।

सदा बेफिक्र बादशाह, मौजका जीवनमा मौजको दृश्य देख्ने, सदा भाग्यवान बाबाको साथ-साथ रहने, यस्ता स्वराज्य अधिकारी, दिलतख्तनशीन, पद्मापद्म भाग्यवान बच्चाहरूलाई बापदादाको यादप्यार एवं नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

साना बच्चाहरू सँगः— सबै बच्चाहरूले आफूलाई महान् आत्मा सम्झेर पढ्छौ, खेल्छौ, हिँड्छौ? हामी महात्मा हौं— सदा यही खुशी राख, नशा राख कि हामी सर्वोच्च भगवानका बच्चा हौं। भगवानलाई देखेका छौ? कहाँ हुनुहुन्छ? कसैले हामीलाई पनि भगवान सँग मिलाऊ भनेमा मिलाउन सक्छौ? सबै भगवानका बच्चा हौ भने भगवानका बच्चा कहिल्यै झगडा त गर्दैनौ? चंचलता देखाउँछौ? भगवानको बच्चा त योगी हुन्छन् फेरि तिमी चंचलता किन गर्छौ? सदा आफूलाई महान् आत्मा, योगी आत्मा सम्झ। के बन्छौ? लक्ष्मी-नारायण दुवै नै एकैसाथ बन्छौ? वा कहिले लक्ष्मी बन्छौ, कहिले नारायण बन्छौ! लक्ष्मी बन्न मन लाग्छ? अच्छा— सदा नारायण बन्न चाहन्छौ भने सदा शान्त योगी जीवनमा रहनु र हरदिन बिहान उठेर गुडमर्निङ्ग अवश्य गर्नु। यस्तो होइन ढिलो उठ र छिटो छिटो तयार भएर गइहाल। ३ मिनेट पनि यादमा बसेर गुडमर्निङ्ग अवश्य गर, कुराकानी गर त्यसपछि तयार होऊ। यो व्रत कहिल्यै पनि नभुल। यदि गुडमर्निङ्ग गरिने भने खाना खाँदिन। खाना याद रहेमा पहिला गुडमर्निङ्ग गर्न याद रहनेछ। गुडमर्निङ्ग गरेर फेरि खाना खानु। याद गर ज्ञानको पढाईलाई, राम्रो गुण धारण गरेमा विश्वमा तिमी रूहानी गुलाब बनेर सुगन्ध फैलाउनेछौ। गुलाबको फूल सदा फक्रिरहन्छ र सदा सुगन्ध दिन्छ। त्यसैले यस्तै सुगन्धित फूल हौ नि! सदा खुशी रहन्छौ कि वा कहिले थोरै दुःख पनि हुन्छ? जब कुनै चीज मिल्दैन भने तब दुःख हुन्छ होला वा माता पिताले केही भनेमा दुःख हुन्छ होला। यस्तो केही गर्दै नगर जसकारण माता पिताले भनून्। यस्तो चल जस्तो फरिश्ता चलिरहेका छन्। फरिश्ताहरूको आवाज पनि हुँदैन। मनुष्य जो हुन्छन् उनले आवाज गर्छन्। तिमी ब्राह्मण सो फरिश्ताले आवाज नगर। यस्तो चल जुन कसैलाई थाहा नै नहोस्। खाऊ, पिऊ, चल फरिश्ता बनेर। बापदादा सबै बच्चाहरूलाई धेरै-धेरै बधाई दिइरहनुभएको छ। धेरै राम्रा बच्चा छन् र सदा राम्रै बनेर रहनु। अच्छा।

बच्चीहरू सँगः— कुमारी जीवनको के महिमा छ? कुमारीहरूलाई पुजिन्छ, किन? पवित्र आत्मा हौ। सबै पवित्र आत्माहरू पवित्र यादले अरूलाई पनि पवित्र बनाउने सेवामा रहनेवाला हौ नि! चाहे साना हौ, चाहे ठूला हौ तर बाबाको परिचय त सबैलाई दिन सक्छौ नि। साना पनि धेरै राम्रो भाषण गर्छन्। बापदादा सबैभन्दा सानोमा सानो कुमारीलाई ठूलो स्टेजमा भाषण गर्नको लागि भन्नुभयो भने तयार छौ? संकोच त गर्दैनौ। डराउन त डराउँदैनौ! सदा आफूलाई विश्वको सर्व आत्माहरूलाई कल्याण गर्ने विश्व कल्याणकारी आत्मा सम्झ। सांसारिक साधारण कुमारी होइनौ, श्रेष्ठ कुमारी। श्रेष्ठ कुमारीले श्रेष्ठ काम गर्छौ नि! सबैभन्दा श्रेष्ठमा श्रेष्ठ कार्य हो बाबाको परिचय दिएर बाबाको बनाउनु। दुनियाँ भट्किरहेका छन्, खोजिरहेका छन् र तिमीहरूले जानिसक्यौ, पाइसक्यौ, कति तकदिरवान, भाग्यवान हौ। भगवानको बन्थौ— यसभन्दा ठूलो भाग्य अरू केही हुन सक्छ? सदा भाग्यवान आत्मा हुँ— यही खुशीमा रहने गर। यो खुशी यदि गुम भएमा फेरि कहिले रूनेछौ, कहिले चंचलता गर्नेछौ। सदा एक आपसमा प्यारले बस र लौकिक माता-पिताले भनेकोमा आज्ञाकारी भएर चल। पारलौकिक बाबाको सदा याद गर, तब नै श्रेष्ठ कुमारीहरू बन्न सक्नेछौ। सदा आफूलाई श्रेष्ठ कुमारी, पूज्य कुमारी सम्झ। मन्दिरहरूमा जुन शक्तिहरूका पूजा हुन्छ, त्यही हौ नि! एक-एक कुमारीले धेरै ठूलो कार्य गर्न सक्छौ। विश्व परिवर्तन गर्न निमित्त बन्न सक्छौ। बापदादाले विश्व परिवर्तनको कार्य बच्चाहरूलाई दिनुभएको

छ। त्यसैले सदा बाबा र सेवको यादमा रहने गर। विश्व परिवर्तन गर्ने सेवा भन्दा पहिला आफ्नो परिवर्तन गर। जुन पहिलाको जीवन थियो त्यसबाट बिल्कुल बदलिएर श्रेष्ठ आत्मा हुँ, पवित्र आत्मा हुँ, महान् आत्मा हुँ, भाग्यवान् आत्मा हुँ, यही यादमा रहने गर। यो याद स्कूल वा कलेजमा जाँदा भुल्दैनौ नि! संगको रंग त लाग्दैन! कहिले खानपिन तर्फ कहीं आकर्षण त जाँदैन? अलिकति बिस्कुट वा आइस्क्रिम खाऊँ, यस्तो इच्छा त हुँदैन! सदैव यादमा रहेर बनाएको भोजन ब्रह्मा भोजन खाने— यस्तो पक्का! हेर त्यहाँ गएर संगको रंगमा नआउनु। कुमारीहरूले जति भाग्य बनाउन चाहन्छौ बनाउन सक्छौ। बचपन देखि लिएर सेवाको सोखमा रहने गर। पढाई पनि पढ र पढाउन पनि सिक। बचपनमा होशियार भयो भने ठूलो भएपछि चारैतर्फको सेवाको निमित्त बन्न सक्छौ। स्थापनाको समयमा पनि स-साना थिए, अहिले कति सेवा गरिरहेका छन्, तिमीहरू उनीहरू भन्दा होशियार बन्नु। भोलिको तकदिर हौ। भोलि स्वर्ग बनेपछि त भोलिको तकदिर तिमी हौ। कसैले पनि तिमीलाई देखेमा अनुभव गरून्— यी साधारण होइनन्, विशेष कुमारी हुन्।

त्यो पढाई पढ्दा पनि मनको लगन ज्ञानको पढाईमा रहनु पर्छ। पढेपछि पनि के लक्ष्य छ? श्रेष्ठ आत्मा बनेर श्रेष्ठ कार्य गर्ने छ। नोकरीको टोकरी उठाउने त छैन नि! यदि कुनै कारण हुन्छ भने त्यो अर्को कुरा हो। माता पिताको पासमा कमाईको कुनै साधन छैन, त्यो भयो मजबुरी। तर आफ्नो वर्तमान र भविष्य सदा याद राख। त्यो के काम आउँछ? यो ज्ञानको पढाई नै २१ जन्म काम आउनेछ। त्यसैले निमित्त मात्र यदि लौकिक कार्य गर्नु परे पनि मनको लगन बाबा र सेवामा रहोस्। त्यसैले सबै दायाँ हात बन, बायाँ होइन। यदि यतिका सबै दायाँ हात भएमा विनाश भयो कि भयो। यतिका शक्तिहरू विजयको झण्डा लिएर आएमा रावण राज्यको समय समाप्त हुन्छ। जब ब्रह्माकुमारी बन्नु छ भने फेरि डिग्री के गर्नेछौ? यो त निमित्त मात्र जनरल नलेजद्वारा बुद्धि विशाल बनोस् त्यसको लागि यो पढाई पढिन्छ। मनको लगनले होइन, यस्तो होइन बाँकी एक सालमा यो डिग्री लिऊँ, फेरि अर्को सालमा यो डिग्री लिऊँ... यस्तो गर्दा-गर्दै काल आयो भने... त्यसैले जो निमित्त छन्, उनीहरूसँग राय लिंदै गर। अगाडि पढ्ने वा नपढ्ने। कैयौं छन् जुन पढाईको सोखमा आफ्नो वर्तमान र भविष्य छोडिदिन्छन्, धोका खान्छन्। आफ्नो जीवनको फैसला स्वयं आफैले गर्नु छ। माता, पिताले होइन। स्वयं जज बन। तिमी शिव शक्ति हौ, तिमीलाई कसैले बन्धनमा बाँध्न सक्दैन। बाख्रालाई बन्धनमा बाँध्न सक्छन्, शक्तिहरूलाई होइन। शक्तिहरूको सवारी सिंहमा हुन्छ, सिंह खुल्ला रहन्छ, बन्धनमा होइन, त्यसैले सदा हामी बाबाको दायाँ हात हौं— यो याद राख। अच्छा।

टीचरहरू सँगः— सदा यही स्मृतिमा रहन्छ नि— हामी निमित्त सेवाधारी हौं। गराउनेवालाले निमित्त बनाएर गराइरहनु भएको छ। त्यसैले गराउनेवाला जिम्मेवार हुनुभयो नि। निमित्त बन्ने सदा हल्का। निर्देशन मिल्यो, कार्य गन्यो र सदा हल्ला रह्यो। यस्तो गछौं वा कहिले सेवाको बोझ अनुभव हुन्छ? किनकि यदि बोझ हुन्छ भने सफलता हुँदैन। बोझ सम्झिनाले कुनै पनि कार्य यथार्थ हुँदैन। स्थूलमा जब कुनै कार्यको बोझ पर्छ भने केही तोड्छन्, केही फोछन्, केही मनमुटाव हुन्छ, डिस्टर्ब हुन्छन्। कार्य पनि सफल हुँदैन।

त्यस्तै यो अलौकिक कार्य पनि बोझ सम्झेर गरेमा यथार्थ हुँदैन। सफल हुन सक्दैनौ। फेरि बोझ बढ्दै जान्छ। संगमयुगको जुन श्रेष्ठ भाग्य हो हल्का भएर उड्ने, त्यो लिन सक्दैनौ। फेरि संगमयुगी ब्राह्मण बनेर के गन्यौ! त्यसैले सदा हल्का बनेर निमित्त सम्झिदै हर कार्य गर्नु छ— यसैलाई सफलतामूर्त भनिन्छ। जस्तै आजकलको जमानामा खुट्टामा पांग्रा लगाएर दौडन्छन्, ती कति हल्का हुन्छन्। तिनको गति तेज हुन जान्छ। त्यस्तै जब बाबा चलाइरहनु भएको छ भने श्रीमतको पांग्रा लाग्यो नि। श्रीमतको पांग्रा लाग्नाले स्वतः नै पुरुषार्थको गति तेज हुन्छ। सदा यस्तो सेवाधारी बनेर चल। अलिकति पनि बोझ महसुस नगर। गराउनेवाला जब बाबा हुनुहुन्छ भने बोझ किन? यही स्मृतिले सदा उड्ती कलामा जाँदै गर। सदा उडिराख। यसलाई भनिन्छ नम्बरवन योग्य सेवाधारी। बाबा, बाबा र बाबा। हर सेकेण्ड यो अनहद संगीत बजिरहोस्। “बाबा र म”, सदा यसरी समाहित रह्यौ भने तेस्रो बीचमा आउन सक्दैन। जहाँ सदा समाहित हुन्छौ, दुवै राजी हुन्छन् भने बीचमा कोही आउँदैन। यसलाई भनिन्छ श्रेष्ठ सेवाधारी। यस्तो हौ? दोस्रो केही पनि नहेर, केही नसुन। सुन्नाले पनि प्रभाव पर्छ। बस् बाबा र म, सदा मौज मनाऊ। मेहनत त धेरै गन्यौ, अब मौज मनाउने समय हो। एक गीत पनि छ नि— मौज नै मौज... उठ, चल, सेवा गर, सुत सबै मौजमा। खुब नाँच, गाऊ, खुशीमा रहने गर। सेवा पनि खुशी-खुशीले नाँच्दै-नाँच्दै गर। यस्तो होइन गिदैँ, चढ्दै गर। संगममा सर्व सम्बन्धको मौज छ। त्यसैले खुब मौज मनाऊ। सदा आनन्दको संसारमा रहने गर। अच्छा!

वरदान:- कर्मको गुह्य गतिको ज्ञाता बनेर धर्मराजपुरीको सजायँहरूबाट बच्ने विकर्माजीत भव

सजायँको अनुभवलाई नै धर्मराजपुरी भनिन्छ, बाँकी धर्मराजपुरी कुनै अलग स्थान होइन, अन्त्यमा आफूले गरेका पाप यमदुतको डरलाग्दो रूपमा अगाडि आउँछन्। त्यस समय पश्चाताप र वैराग्यको घडी हुन्छ, साना-साना पाप पनि भूत जस्तो लाग्छ। पश्चातापको त्राहि-त्राहि हुन्छ। त्यसैले ती सजायँको फिलिंगबाट बच्नको लागि कर्मको गुह्य गतिको ज्ञाता बनेर सदा श्रेष्ठ कर्म गर र विकर्माजीत बन।

स्लोगन:- जसले तन-मन-धनले बाबा माथि पूरा बलिहार जान्छन् उनै गलाको हार बन्छन्